
Handi Péter

VALAMI RENDSZERINT KÖZBEJÖN

In memoriam Erwin Rado

„A filozófiád érdekelt a könyvben”
– kezdte, de nem folytathatta,
mert valami közbejött.
Aztán már csak futólag találkoztunk,
a színház előcsarnokában, vetítésen,
később egyik aortája megrepedt,
majd jobb karját levágták,
s még egy kisfilmben megmutatta,
hogyan lehet fél kézzel autót vezetni,
aztán ő is úgy tűnt el
egymásba ragacsolt létünk légyapírjáról,
hogyan nem folytathatta
a számunkra fontos mondatot.

Valami rendszerint közbejön,
lám, Erwin, most itt csobbansz lábaimnál
e hegyi tó pikkelyező vizében,
fél karod tán az elúszó faág,
a rám hajló erdő testéről szakadt,
s a magad immár testetlen módján
folytatod véleményed a könyvről,
– de nem értelek már e nyelveden;
áttetszővé és bonyolulttá lettél,
mint a mikroszkóp alatti sejtek
amorf rejtelve a szűkített szemű
vizsgálódónak, ki választ remélve
föléhajol.

ALZHEIMER

Egyszerűen kilépsz a tájból
Magad mögött hagyod
a jól ismert geometriákat

Hasznát veszi az ing, a kiskanál.

A lakás mint bűvárharang
feszül köréd, a zajok széle
füled fészkében fuldokol

Össze nem illeszthetők a tárgyak

Fázósan járkálsz, s máris
emlék vagy, amint
az öröklétbe gombolod magad.

Suhai Pál

VÁNKOSOK, DUNYHÁK

Berda József emlékének

Ti akkor szálltok fel velem,
ha lankadok –
s ha ébredek,
elültök nélkülem:
nagytestű, lomha szárnyasok.

Madarak, fordítottak:
ti fényben kókadók,
elernyedtetek
nagy lebernyege lóg,
míg belül hadarnak a tollak.

Én kívül hadarok
leget, izgága, furcsa szerzet,
míg ágyamnak istálló-szögletén
évszámra elheverték,
mint tollat kérődző tehén.

De izzadt bőrötök lehántom én:
megnyúzlak bennetek
(mint hajdan az eresz alatt
a csöpögő orrú nyulat) –
ez sem vértelen áldozat.